

sagt, efter min Opfattelse hører med til Paragrafens hele Bygning; men jeg skal imidlertid henstille, som der ikke maatte være Anledning til ogsaa i den af mig saaledes nævnte Henseende at foretage en Forandring i Paragrafen.

Formanden: Ja, i Diebliffet ere jo kun de stillede Endringsforslag under Forhandling. — Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Ja, jeg kan ikke negte, at det forekommer mig besynderligt, at den sidste ærede Taler for at hævde den rigtige Bygning af § 136 finder det endogsaa nødvendigt, at den Bestemmelse, som vi sidste Gang udvoterede af Paragrafen, bliver gjenoptagen i den. Det maa nemlig ikke glemmes, at der i § 51 af Lovforslaget indeholdes den Sætning, at mod ulovlige Angreb af Underordnede er den Overordnede berettiget til at bruge Magt, idet der i denne sidste Paragraf findes en Henvisning til den almindelige borgerlige Straffelovs Regler og iblandt Andet til Bestemmelserne deri om nødværge. Hvis vi altsaa følge det ærede Medlem, vil den samme Ting komme til at staa to Gange i den foreslaede Lov. Hvad de egentlige Bestemmelser i § 136 angaar, nemlig Bestemmelserne om, hvad der ikke er Myndighedsmisbrug, da findes de derimod kun paa eet Sted, og det paa rette Sted, nemlig i Lovforslagets 6te Kapitel. Jeg kan, som sagt, ikke se, hvorledes man vilde kunne forsvare, at det skulde være rigtig i det nævnte Kapitel at optage de almindelige Regler om nødværge, om Anvendelsen af nødværge, om sammes Begrænsning osv. Man undgaar dog ikke derved den nærmere Forklaring, som man maa give, naar man i sin Tid skal tydeliggjøre den nye Lov for de Undergivne. § 51 henviser i flere Retninger til den almindelige borgerlige Straffelov, og det er i det Hele en Paragraf, der indeholder overmaade Meget, som det vil være nødvendigt at tydeliggjøre for de Undergivne. Vi have jo ogsaa altid her i Thinget været enige om, at Krigsbestyrelsen vil være nødsaget til at ledstyre den foreslaede nye Straffelov med saa-

danne Krigsartikelsbreve, Instruxer, eller hvad man nu vil kalde dem, som kunne sætte Officererne og de Menige, kort sagt, alle de den nye Lov Undergivne ind i Lovens Tanker og Bud. Følge vi det ærede Medlem for 3die Kreds (Tobiesen), vil, som sagt, kun det opnaas, at det Samme kommer til at staa to Gange i Loven; det vil det ærede retskyndige Medlem ganske vist ikke negte. — Hvorledes det, hvis Endringsforslaget under Nr. 12 ikke vedtages, skulde være nødvendigt saa ogsaa at udtage det Meste af § 136, 2det Stykke, hvad det samme ærede Medlem mente, ser jeg heller ikke. Det er ganske vist i sin Orden, at der ogsaa gives Regler for, hvorvidt det Forhold, at man i de der omhandlede Tilfælde anvender Magt for at tvinge de Paagjældende til at vende tilbage til Lydighed, er Myndighedsmisbrug eller ikke. At det derimod ikke er ulovlig eller strafbar Handling for en Officer at afværge et voldeligt Angreb af Undergivne, det behøver man virkelig ikke at sige i de her omhandlede Paragrafer, thi Sagens Natur taler i saa Henseende tydelig nok for sig selv, og det er tilmed, jeg gjentager det, sagt een Gang for i Lovforslaget.

Tobiesen: Jeg tror, at den ærede Ordførers Henvisning til § 51 berøede paa en stor Misforstaaelse. § 51 udtaler nemlig — og det med god Grund — ikke det Allermindste om det her omhandlede nødværgetilfælde. De Regler, der findes i Lovforslagets § 135 om, at man ikke maa anvende personlig Vold mod Undergivne, ere i det Hele netop ganske særlige for den militære Lovgivning. Naar en Mand slaar sit Lyende, der er i hans Tjeneste, og som saaledes paa en Maade er hans Undergivne, har det en ganske anden Følge for ham end den, som indtræder efter § 135 i det foreliggende Lovforslag, idet han kun kommer til at udtage Bøder for de tørre Hug og Slag. Der er altsaa efter den almindelige civile Lovgivning et ganske andet Forhold mellem den Overordnede og den Undergivne, end der er i Militæretaten. Men, naar man nu har en § 135, som fastslaar et saadant specielt Forhold, og hvorefter man dømmes en militær Overordnet paa en ganske an-